

- 4) Έχουν το άρθρο 118γ, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 1234/2007, καθώς και το άρθρο 103, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 1308/2013, την έννοια ότι εφαρμόζονται μόνον σε περίπτωση παροχής ανακριβών ή παραπαιστικών ενδείξεων που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν στο κοινό, προς το οποίο απευθύνονται, εσφαλμένη εντύπωση σχετικά με τη γεωγραφική προέλευση κάποιου προϊόντος;

- (¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1234/2007 του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2007, για τη θέσπιση κοινής οργάνωσης των γεωργικών αγορών και ειδικών διατάξεων για ορισμένα γεωργικά προϊόντα (Ενιαίος κανονισμός ΚΟΑ) ΕΕ L 299, σ. 1.
- (²) Κανονισμός (ΕΕ) 1308/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 2013, για τη θέσπιση κοινής οργάνωσης των αγορών γεωργικών προϊόντων και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 922/72, (ΕΟΚ) 234/79, (ΕΚ) 1037/2001 και (ΕΚ) 1234/2007 του Συμβουλίου, ΕΕ L 347 της 20.12.2013, σ. 671.

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) την
1η Αυγούστου 2016 — Hansruedi Raimund κατά Michaela Aigner**

(Υπόθεση C-425/16)

(2016/C 402/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberster Gerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: Hansruedi Raimund

Εναγομένη: Michaela Aigner

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Μπορεί μια αγωγή για παραποίηση/απομίμηση σήματος της ΕΕ (άρθρο 96, στοιχείο α', του κανονισμού [ΕΚ] 207/2009, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό [ΕΕ] 2015/2424), να απορριφθεί κατόπιν ενστάσεως περί κακόπιστης καταχωρίσεως του σήματος (άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού [ΕΚ] 207/2009 (¹), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό [ΕΕ] 2015/2424), αν ο εναγόμενος έχει ασκήσει ανταγωγή για ακύρωση του σήματος της ΕΕ για τον ίδιο λόγο (άρθρο 99, παράγραφος 1, του κανονισμού [ΕΚ] 207/2009, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό [ΕΕ] 2015/2424), όμως το δικαστήριο δεν έχει εισέτι εκδώσει απόφαση επί της εν λόγω ανταγωγής;
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως: Μπορεί το δικαστήριο να απορρίψει την αγωγή κατόπιν ενστάσεως περί κακόπιστης καταχωρίσεως του σήματος και παράλληλα να κάνει δεκτή την ανταγωγή για ακύρωση, ή πρέπει σε κάθε περίπτωση να αναβάλει την απόφαση επί της αγωγής για παραποίηση/απομίμηση έως ότου καταστεί τελεσίδικη η απόφαση επί της ανταγωγής;

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León
(Ισπανία) στις 2 Αυγούστου 2016 — Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) και Tesorería
General de la Seguridad Social (TGSS) κατά José Blanco Marques**

(Υπόθεση C-431/16)

(2016/C 402/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούντες: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) και Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Εφεισίβλητος: José Blanco Marques

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι κανόνας εσωτερικού δικαίου, όπως ο προβλεπόμενος από το άρθρο 6, παράγραφος 4, του βασιλικού διατάγματος 1646/1972, της 23ης Ιουνίου 1972, που ορίζει ότι η χορήγηση, σε δικαιούχους συντάξεως καταβαλλόμενης λόγω ολικής μόνιμου ανικανότητας για την άσκηση του συνήθους επαγγέλματός τους, έχοντες ηλικία άνω των 55 ετών, συμπληρώματος 20 % επί του βασικού ποσού της συντάξεως αυτής, «αναστέλλεται για όσο χρονικό διάστημα ο εργαζόμενος έχει μια εργασία», συνιστά αντισωρευτικό κανόνα κατά την έννοια των άρθρων 12, 46α, 46β και 46γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 ⁽¹⁾ και 5, 53, 54 και 55 του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 ⁽²⁾, λαμβανομένου υπόψη ότι, κατά το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία), το θεσπιζόμενο με τον κανόνα αυτόν του εσωτερικού δικαίου ασυμβίβαστο ισχύει όχι μόνο σε περίπτωση ασκήσεως επαγγέλματος, αλλά και σε περίπτωση λήψεως συντάξεως γήρατος;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα άρθρα 46α, παράγραφος 3, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και 53, παράγραφος 3, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 έχουν την έννοια ότι η εφαρμογή κανόνα περί αποκλεισμού της σωρευσεως μεταξύ της επίμαχης παροχής και συντάξεως από άλλο κράτος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή την Ελβετία είναι δυνατή μόνον όταν υφίσταται κανόνας του εθνικού δικαίου με ισχύ νόμου που προβλέπει ρητώς ασυμβίβαστο μεταξύ των εθνικών παροχών αναπηρίας, γήρατος ή επιζώντων, όπως είναι η επίμαχη, και των παροχών ή εισοδημάτων που έχουν αποκτηθεί από τον δικαιούχο στο εξωτερικό; Ή είναι δυνατή η εφαρμογή του αντισωρευτικού κανόνα στις συντάξεις άλλου κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή της Ελβετίας, σύμφωνα με τα άρθρα 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και 5 του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004, όταν, παρά την έλλειψη ρητής νομοθετικής προβλέψεως, η εθνική νομολογία έχει υιοθετήσει ερμηνεία κατά την οποία η επίμαχη παροχή δεν συμβιβάζεται με σύνταξη γήρατος του ισπανικού δικαίου;
- 3) Εάν δοθεί απάντηση επί του προηγούμενου ερωτήματος βάσει της οποίας είναι δυνατή η εφαρμογή του ισπανικού αντισωρευτικού κανόνα (όπως έχει διασταλτικώς ερμηνευθεί από τη νομολογία) στην υπό κρίση υπόθεση, παρά την έλλειψη ρητής νομοθετικής προβλέψεως για παροχές ή εισοδήματα που έχουν αποκτηθεί στο εξωτερικό, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το κατά τα ανωτέρω συμπλήρωμα του 20 % που, σύμφωνα με την ισπανική νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως, λαμβάνουν οι εργαζόμενοι στους οποίους αναγνωρίζεται ολική μόνιμη ανικανότητα για την άσκηση του συνήθους επαγγέλματός τους και οι οποίοι έχουν ηλικία άνω των 55 ετών συνιστά παροχή της ίδιας ή διαφορετικής φύσεως σε σχέση με σύνταξη γήρατος του ελβετικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως; Έχει ο κατά τα άρθρα 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 ορισμός των διαφόρων κλάδων κοινωνικής ασφαλίσεως εφαρμογή σε όλη την Κοινότητα ή πρέπει να ακολουθείται ο ορισμός που δίδει η εθνική νομοθεσία για κάθε συγκεκριμένη παροχή; Σε περίπτωση που ο ορισμός αυτός έχει εφαρμογή σε ολόκληρη την Κοινότητα, πρέπει το επίμαχο εν προκειμένω συμπλήρωμα του 20 % επί του βασικού ποσού της συντάξεως ολικής μόνιμου αναπηρίας να θεωρηθεί ως παροχή αναπηρίας ή ως παροχή ανεργίας, λαμβανομένου υπόψη ότι τούτο συμπληρώνει τη σύνταξη που καταβάλλεται λόγω ολικής μόνιμου ανικανότητας για την άσκηση του συνήθους επαγγέλματος, εξαιτίας της δυσκολίας ευρέσεως άλλης εργασίας την οποία αντιμετωπίζουν τα άτομα ηλικίας άνω των 55 ετών, με συνέπεια η καταβολή του συμπληρώματος αυτού να αναστέλλεται ενόσω ο δικαιούχος εργάζεται;
- 4) Εάν οι δύο παροχές θεωρηθούν της αυτής φύσεως και δεδομένου ότι οι περίοδοι καταβολής εισφορών σε άλλο κράτος δεν έχουν ληφθεί υπόψη ούτε για τον καθορισμό του ποσού της ισπανικής συντάξεως αναπηρίας, ούτε για τον καθορισμό του ποσού του συμπληρώματός της, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το συμπλήρωμα του 20 % επί του βασικού ποσού της ισπανικής συντάξεως ολικής μόνιμου αναπηρίας αποτελεί παροχή στην οποία έχουν εφαρμογή οι αντισωρευτικοί κανόνες, στο μέτρο που το ποσό του συμπληρώματος αυτού πρέπει να καθορίζεται ανεξαρτήτως της διάρκειας των περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας, κατά την έννοια των άρθρων 46β, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και 54, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004; Μπορεί ο αντισωρευτικός κανόνας να τύχει εφαρμογής παρά το γεγονός ότι η εν λόγω παροχή δεν απαριθμείται στο παράρτημα IV, μέρος Δ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 ούτε στο παράρτημα IX του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004;
- 5) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, έχει εφαρμογή ο κανόνας των άρθρων 46α, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και 53, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004, κατά τον οποίο η ισπανική παροχή κοινωνικής ασφαλίσεως μπορεί να μειωθεί μόνο «μέχρι του ύψους των παροχών που απορρέουν από τη νομοθεσία» του άλλου κράτους, εν προκειμένω της Ελβετίας;

- 6) Εάν γίνει δεκτό ότι οι δύο παροχές έχουν διαφορετική μεταξύ τους φύση και δεδομένου ότι δεν προκύπτει ότι η Ελβετία εφαρμόζει κάποιον αντισωρευτικό κανόνα, μπορεί, δυνάμει των άρθρων 46γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και 55 του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004, να εφαρμοσθεί καθ' ολοκληρίαν η μείωση στο συμπλήρωμα του 20 % επί της ισπανικής συντάξεως ολικής μονίμου αναπηρίας ή πρέπει η μείωση αυτή να αποτελέσει αντικείμενο διαιρέσεως ή αναλογικού επιμερισμού; Σε οποιαδήποτε από τις δύο αυτές περιπτώσεις, πρέπει να εφαρμοσθεί το συναγόμενο από τα άρθρα 46α, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και 53, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 όριο, κατά το οποίο η ισπανική παροχή κοινωνικής ασφαλίσεως μπορεί να μειωθεί μόνο «μέχρι του ύψους των παροχών που απορρέουν από τη νομοθεσία» του άλλου κράτους, εν προκειμένω της Ελβετίας;

(¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73

(²) Κανονισμός (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας ΕΕ 2004 L 166, σ. 1

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhof (Γερμανία) στις 17 Αυγούστου 2016 — Finanzamt Bingen-Alzey κατά Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG

(Υπόθεση C-462/16)

(2016/C 402/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Καθής και αναιρείουσα: Finanzamt Bingen-Alzey

Προσφεύγουσα και αναιρεσίβλητη: Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG

Προδικαστικό ερώτημα

Βάσει της νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-317/94 (¹)) και λαμβανομένης υπόψη της αρχής του δικαίου της Ένωσης περί ίσης μεταχειρίσεως, έχει φαρμακευτική επιχείρηση, η οποία δραστηριοποιείται στη διάθεση φαρμάκων, δικαίωμα μειώσεως της βάσεως επιβολής του φόρου δυνάμει του άρθρου 90 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ (²) του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, εφόσον

- διαθέτει τα φάρμακα αυτά σε φαρμακεία μέσω χονδρεμπόρων,
- τα φαρμακεία διαθέτουν τα φάρμακα, με πράξεις υποκειμένες στον φόρο, σε ασφαλισμένους σε προγράμματα ιδιωτικής ασφαλίσεως υγείας,
- ο ασφαλιστής που έχει αναλάβει την ασφαλιστική κάλυψη των δαπανών ασθενείας (ήτοι η επιχείρηση ιδιωτικής ασφαλίσεως υγείας) καταβάλλει στους ασφαλισμένους της τις δαπάνες για την προμήθεια των φαρμάκων και
- η φαρμακευτική επιχείρηση υποχρεούται εκ του νόμου να χορηγεί «έκπτωση» στην επιχείρηση ιδιωτικής ασφαλίσεως υγείας;

(¹) ECLI:EU:C:1996:400· Συλλογή 1996, I-5339, σκέψεις 28, 31.

(²) ΕΕ L 347, σ. 1.